

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05.04.2015 r. około godziny 18.45 w rejonie sklepu (...) w Ż. dokonano zatrzymania oskarżonego A. S. w związku z podejrzeniem udziału w kradzieży roweru.

(protokół przeszukania osoby k.2-3; protokół zatrzymania osoby k.4)

W czasie zatrzymania oskarżony zachowywał się nerwowo, kurczowo trzymając się za kieszeń kurtki. Został on wezwany do dobrowolnego wydania środków odurzających. Wtedy oskarżony wyciągnął z kieszeni woreczek strunowy z zawartością suszu roślinnego marihuany o wadze 0,22 grama netto.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S. k.21; protokół zatrzymania rzeczy k.5-6; protokół użycia testera narkotykowego k.8; protokół oględzin środków odurzających k.9; opinia toksykologiczna N-61/15 k.31-36)

Tego samego dnia dokonano przeszukania pomieszczeń mieszkalnych oskarżonego, w trakcie którego ujawniono etui z zawartością zestawu do palenia oraz pustymi woreczkami strunowymi, a także susz roślinny marihuany w ilości 0,49 grama.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S. k.21; protokół przeszukania pomieszczeń mieszkalnych k.10-12; protokół oględzin środków odurzających k.14; protokół użycia testera narkotykowego k.15; opinia toksykologiczna N-61/15 k.31-36)

Oskarżony nie był dotychczas karany.

(dane o karalności k.22)

Oskarżony A. S. przesłuchiwany zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oświadczył tylko, że żałuje tego co zrobił i tego typu zdarzenie więcej się nie powtórzy.

Na rozprawie oskarżony dodał jedynie, że zatrzymany środek odurzający miał na własny użytek, nie miał zamiaru z nikim się nim dzielić.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zostały one bowiem potwierdzone zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym w postaci protokołów oględzin rzeczy, użycia testera narkotykowego, a także opinią toksykologiczną. Dane o karalności oskarżonego, Sąd ustalił w oparciu o dołączoną do akt kartę karną.

Sąd zważył co następuje:

Przypisując winę oskarżonemu Sąd miał na uwadze, że jest on człowiekiem dorosłym, znającym podstawowe normy moralne i społeczne. Jego poczytalność nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd nie dopatrywał się żadnej innej okoliczności wyłączającej winę oskarżonego.

Przyjmując w wyroku kwalifikację prawną z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii § 3 k.k. Sąd miał na uwadze, że ustalenia faktyczne jednoznacznie dowodzą, iż oskarżony w dniu 05 kwietnia 2015 r. w Ż., wbrew przepisom ustawy posiadał przy sobie środki odurzające w postaci marihuany w ilości 0,71 grama.

W świetle przeprowadzonych dowodów nie ma żadnych wątpliwości, iż oskarżony swoją świadomością i wolą obejmował realizację wszystkich znamion przypisanego mu przestępstwa.

Warunkiem koniecznym do przypisania sprawcy odpowiedzialności z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest posiadanie środków odurzających bądź substancji psychotropowych. Bacząc zaś na orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 lipca 2006r. przedmiotem czynu polegającego na bezprawnym posiadaniu środków odurzających musi być co najmniej taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która wystarczy przynajmniej na jednorazowe ich użycie przez jedną osobę, w celach innych niż medyczne, w dawce przyjętej czy uznawanej jako typowa dla danego środka odurzającego lub substancji psychotropowej (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 12.07.2006 r. ,II AKa 249/06OSAB 2006/4/38). W świetle powyższego orzeczenia bezspornym jest, iż oskarżony zrealizował powyższe znamiona posiadając 0,71 g suszu marihuany. Biorąc pod uwagę ilość środka odurzającego uznać należy za zasadne przyjęcie w niniejszej sprawie wypadku mniejszej wagi.

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodzą wszelkie przesłanki przemawiające za warunkowym umorzeniem postępowania karnego. Punktem wyjścia dla zastosowania tej instytucji jest ustalenie, że wina oraz społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne.

Określając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę elementy wymienione w art. 115 § 2 k.k. Okolicznościami tymi są: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Cechy indywidualne czynu, konkretyzujące te okoliczności, decydują o stopniu społecznej szkodliwości czynu. Należy zgodzić się z poglądem wyrażonym w wyroku SA w Krakowie z 20 czerwca 2000 r. (N II Aka 99/00, KZS 2000, z. 7-8, poz. 39), w którym stwierdził: "Szczególnym zadaniem sędziów jest ocena stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa w ramach przyjmowanej kwalifikacji prawnej, by czyny błahе zostały odróżnione od poważnych, a każdy z nich został odpowiednio ukarany (...)". Z całą stanowczością stwierdzić należy, iż czyn oskarżonego nie był czynem błahym. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu doszedł Sąd do przekonania, iż nie jest on także znaczny. Pomimo tego, że przestępstwo, które popełnił narusza szczególnie istotne dobro prawne, jakim jest zdrowie, Sąd zważył, iż swoim zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia, godził on jedynie w swoje własne zdrowie, działając tym samym na własną szkodę. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości szczególnie istotne dla Sądu było to, iż ilość środków odurzających, które przy sobie posiadał była stosunkowo niewielka i stanowiła ilość narkotyku odpowiadającego terminowi „na własny użytek”. Sąd uwzględnił również postać zamiaru oraz motywację sprawcy. Przyznał się do zarzutu.

Z drugiej jednak stronie nie można tracić z pola widzenia szerszego kontekstu działania oskarżonego. Oskarżony, kupując narkotyk przyczynia się do budowania rynku zbytu, który co oczywiste potrzebuje klientów takich jak oskarżony. Swoim zachowaniem daje wyraz aprobachie dla działań osób handlujących narkotykami. Tolerowanie tego rodzaju zachowań stanowiłoby niebezpieczny sygnał dla społeczeństwa, że są one akceptowane. Tymczasem zachowania takie są bezsprzecznie niezgodne z prawem. Co więcej, to co na obecną chwilę jest dla oskarżonego swoją „zabawą” z czasem może przerodzić się w nałóg generujące bardzo wysokie koszty nie tylko dla oskarżonego, ale i całego społeczeństwa. Wskazać należy na ujawnione w miejscu zamieszkania przedmioty w postaci zestawu do palenia marihuany, a także kilka pustych woreczków strunowych. Przedmioty te wskazują na to, że rozpatrywane zdarzenie nie miało w życiu oskarżonego charakteru incydentalnego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd nie uwzględnił wniosku i argumentów obrony o umorzenie postępowania. Wydaje się, że instytucja z art. 62a powołanej ustawy zarezerwowana jest dla sytuacji wyjątkowych, w których okoliczności faktyczne wskazują, że mamy do czynienia ze zdarzeniem w życiu oskarżonego jednostkowym. Tymczasem zaznaczyć należy, że środki narkotyczne oskarżony miał nie tylko przy sobie, ale i w miejscu zamieszkania. Tego rodzaju łamanie prawa musiało być też notoryczne, skoro oskarżony zaopatrzył się w specjalny zestaw do palenia marihuany. W takiej sytuacji umorzenie definitywne postępowania nie przyniosłoby pożądanego efektu, jeżeli chodzi o wpływ na postawę oskarżonego i wydźwięk społeczny.

Sąd uznał jednak, iż w rozpatrywanej sprawie wystąpiły wszystkie przesłanki warunkowego umorzenia postępowania określone w art. 66 k.k. dotyczące czynu, gwarancji procesowych oraz osoby sprawcy. W art. 66 k.k. określone zostały

trzy przesłanki warunkowego umorzenia postępowania związane z czynem zarzucanym oskarżonemu. Są nimi: a) społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, b) wina nie jest znaczna, c) zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępstwo nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności.

Odwołując się do przytoczonych wyżej okoliczności wpływających na stopień społecznej szkodliwości czynu wskazać należy, iż oskarżony swoim czynem nie wyrządził większej szkody. Niezależnie od stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd ustalił stopień zawinienia, który w rozpatrywanym przypadku również nie jest znaczny. Na taką ocenę stopnia winy oskarżonego miał wpływ przede wszystkim fakt, iż oskarżony działał w pojęciu realizacji własnych uprawnień do swobodnego dysponowania własną osobą.

Możliwość warunkowego umorzenia postępowania uzasadniona jest także tym, że zagrożenie karą za przestępstwo nie przekracza 5 lat.

Na podstawie art. 66 § 1 k.k. można uznać za generalną przesłankę stosowania warunkowego umorzenia postępowania, dotyczącą osoby sprawcy, uzasadnione przypuszczenie sądu, że oskarżony pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. To przypuszczenie sądu jest w niniejszej sprawie oparte na dotychczasowej niekaralności, właściwościach i warunkach osobistych oskarżonego. Zdaniem Sądu nie przemyślane działania oskarżonego są wynikiem małego doświadczenia życiowego i dotychczasowej bezrefleksyjności, co do konsekwencji podejmowanych działań. Wyznaczając okres warunkowego umorzenia postępowania na czas 1 roku, Sąd uznał, że jest on właściwy dla weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego. Samo prowadzone postępowanie stanowiło element sankcji karnej wobec niego i ten aby uniknąć podobnych postępowań w przyszłości będzie w ocenie Sądu skłonny do zachowań zgodnych z prawem. Dla podkreślenia naganności działania oskarżonego, Sąd zobowiązał go do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, stanowiącej surogat kary grzywny.

W pkt IV wyroku Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich uiszczenia.

Sędzia: